

Arrest

nr. 123 471 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat A. DE MEU verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. S.S, van Belgische nationaliteit.

Op 10 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 10 juni 2013 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/01/2013 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: W.

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: Korba, (Tunesië)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel:

De bestreden beslissing schendt zowel artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit als de formele motiveringsplicht, en wel om de volgende redenen.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen. "

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64084 van 28 juni 2011 en meer recentelijk naar arrest nr. 101 636 en 101 637 van 25 april 2013 van Uw Raad waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu:

"De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52 § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken".

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bewoording "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat er in ieder geval een bevel zou moeten worden afgeleverd (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.185).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.(...)

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.(...)

Een schending van de formele motiveringplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enige middel is de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd.

Gelet op deze recente rechtspraak van uw Raad dient dit middel dan ook als ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Tweede onderdeel:

Daarnaast beging verwerende partij een schending van artikel 8 EVRM door verzoeker een bevel om het grondgebied te betekenen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu onderhoudt verzoeker een gezinsleven met mevrouw S. S., met wie hij reeds lange tijd een relatie onderhoudt en met wie hij sinds 11 december 2012 wettelijk samenwoont.

Doordat de samenwoning geregistreerd werd bij de gemeente was verwerende partij op de hoogte van het gezinsleven van verzoekende partij op het grondgebied.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd er geen rekening gehouden met verzoekende partij haar recht op gezinsleven met zijn wettelijke partner.

Gezien er een gezinsleven bestaat diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft echter nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft.

Sterker nog, in de bestreden beslissing wordt geen woord gerept over verzoekers gezinsleven met mevrouw S. S..

Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers' recht op een gezinsleven gewaarborgd door

artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"Verzoekende partij splits haar middel op in twee verschillende onderdelen.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat er geen wettelijke basis wordt gegeven waarop het bevel steunt.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 52, §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit. Voormeld artikel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert heeft immers betrekking op de bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, en niet op de bevoegdheid van de burgemeester of zijn gemachtigde.

De in casu bestreden beslissing van 10.06.2013 werd evenwel niet door de staatssecretaris of zijn gemachtigde genomen, doch wel door de burgemeester van de stad Antwerpen die vaststelde dat verzoekende partij niet alle vereiste stukken heeft voorgelegd, en dan ook geheel terecht in toepassing van artikel 52 §3 van het KB een weigeringsbeslissing heeft genomen.

Verder kan ook de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, niet worden aangenomen. Dienomtrent laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 52 §3 van het Vreemdelingenbesluit, artikel dat stipuleert dat de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

De vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht 'van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De burgemeester dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de burgemeester uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (Rv.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan het bestuur niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s' est vu refuser l' établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n 'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu 'elle n 'est pas autorisée au séjour ni n 'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l 'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de

l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif le pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofdte van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf uit haar aard als politimaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd." (Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de burgemeester dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak die betrekking heeft op beslissingen genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, is niet relevant.

De verwerende partij verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descante à charge d'une Beige, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Beige, lequel stipule « Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union :

[. ..) ses descendants [. ..], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent[. ..] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Beige, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête.

Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Beige.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non

équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51, §3, alinéa 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir- d'appréciation de la partie défenderesse.

Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée. " (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333)

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De beslissing is ten genoeg van recht gemotiveerd.

Exceptie van gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar 1. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, ms. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de vreemdeling gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de vreemdeling bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. Rv.St, nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; Rv.St, nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

Verzoekende partij bevindt zich in casu in een illegale verblijfssituatie, waarbij een vernietiging van het bestreden bevel geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfssituatie van verzoekende partij.

Deze illegale verblijfssituatie blijkt afdoende uit het administratief dossier, en vloeit impliciet doch zeker voort uit de meebetekende beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij betwist ook niet illegaal in het Rijk te verblijven.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld:

"De vernietiging van dit bevel door de Raad kan geen wijziging in de rechtstoestand van verzoeker met zich meebrengen. De gemachtigde van de Minister kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat verzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft bijgevolg geen wettig belang bij de vernietiging van het bestreden bevel." (R.v.V. nr. 3497 dd. 9.11.2007; zie ook: Rv.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Te dezen dient de Raad echter op te merken dat zelfs indien hij de in punt 1.3. bedoelde beslissingen schorst, die verzoekende partij geen voordeel kan opleveren. De eventuele schorsing ervan wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij zoals vastgesteld in de in punt 1.6 bedoelde beslissing (de bijlage 13septies), waarvan de uitvoerbaarheid niet geschorst werd door het in punt 1.7. bedoelde beroep." (R.v.V. nr. 103.686 van 28.05.2013)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de geuite kritiek.

De kritiek is gericht tegen het bevel, en niet tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verwerende partij gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (*quod certe non*) de vernietiging van de integrale bijlage 20 zou verantwoorden. Verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (*quod non*), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de *negotia*, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document' ...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

De verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition " qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué. "

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend"

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen, dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwacht met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest. "

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte - instrumentum;" (Rv.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvangen van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen." (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Dit onderdeel van het middel faalt in rechte.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat hij reeds lange tijd een relatie onderhoudt met mevr. S. S., en met haar sinds 11.12.2012 wettelijk samenwoont.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. De vage beweringen van verzoekende partij laten niet zonder meer toe te besluiten dat de relatie die zij met mevr. S. heeft voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoekende partij en mevr. S. een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekenden en zij op hetzelfde adres verblijven toont op zich niet aan dat er een effectief beleefd gezins- of familieleven is. Evenmin kunnen de uiterst vage beschouwingen dat zij reeds lange tijd een relatie hebben, hiertoe leiden.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoekende partij en mevr. S. effectief een gezinsleven zouden hebben, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Derhalve dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is immers van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar

verloofde YA. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde J kan samenleven.

De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst. of legaal verblijf. in grote mate verliest.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreckte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de burgemeester enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie Rv.St, nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.CE. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St.nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Rv.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie Rv.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; Rv.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar 'partner' wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook Rv.St, nr.170.806 dd. 04.05.2007, Rv.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het middel kan niet worden aangenomen."

3.3 De Raad merkt vooreerst op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om in toepassing van artikel 40bis of artikel 40ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te

worden toegelaten, het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling tijdig de gevraagde documenten ter staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd. Indien de verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven.

De bevoegde overheid kan wanneer zij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden evenwel steeds aanvullend onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137) *“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”,* eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer het bevoegde gemeentebestuur de verblijfsaanvraag weigert, zij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn” (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Waar verweerder tevens een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang opwerpt in zoverre verzoeker de nietigverklaring vraagt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker zich bevindt in een illegale verblijfssituatie waarbij een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich mee zou brengen voor zijn verblijfssituatie, merkt de Raad op dat het enkele gegeven dat een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen wijziging tot gevolg heeft van de verblijfssituatie, nog niet volstaat om verzoeker het belang te ontfangen bij het beroep in zoverre dit betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dringt zich ook op dat verzoeker, in het middel, ondermeer de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en dit omdat geen enkele motivering wordt gegeven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten en hij aldus niet kan nagaan op basis van welke overwegingen hiertoe

werd besloten. Hij wijst er in dit verband op dat voormelde bepaling voorziet in een keuzemogelijkheid om tevens over te gaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten en dat aldus wel degelijk een motivering zich opdrong waarom *in casu* werd overgegaan tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder dient ook te worden benadrukt dat de vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Verweerder stelt dat hij bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, zoals deze blijkt uit het administratief dossier en volgens hem niet wordt betwist door verzoeker – niet anders vermag dan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen, doch de vaststelling dringt zich op dat het thans ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten geenszins aangeeft met toepassing van welke concrete wetsbepaling het is genomen. Er kan dan ook geenszins worden vastgesteld dat verweerder in deze situatie niet anders vermag dan over te gaan tot een identieke beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat verzoeker het vereiste belang kan worden ontzegd bij een behandeling van voormelde door hem opgeworpen grief en bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

Verzoekende partij voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft.

Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De lezing van de nota van verweerder dat artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit wordt opgegeven als juridische grondslag voor zowel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, als voor het bevel om het grondgebied te verlaten, vindt geen steun in het hierboven geciteerde. Het blijkt in tegendeel dat enkel met betrekking tot de weigering van de verblijfskaart wordt gerefereerd aan artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.4 Omtrent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

De Raad stelt, met verwijzing naar de bespreking hierboven, in voorliggende zaak vast dat het feit dat de verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept.

Aangezien in het verzoekschrift, zoals in de nota met opmerkingen pertinent wordt aangegeven, de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet worden betwist, blijft deze beslissing hoe dan ook overeind. Het betoog van de verzoekende partij dat deze beslissing samen met het bevel om het grondgebied te verlaten als zijnde een één en ondeelbare beslissing moet worden vernietigd, kan niet worden aangenomen.

Dit middelenonderdeel is derhalve ongegrond.

3.5 De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat de verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN